

V ponedeljek, 27. 9. 2010, ob 7. uri zjutraj, smo se ledinski učenci pod vodstvom gospoda Hermana, gospe Beus in naše ravnateljice, gospe Ljubice Kosmač, ter učiteljice iz OŠ Bičevje odpravili na Madžarsko. Pot je trajala približno sedem ur, vmes smo delali krajše postanke. Ko smo prišli na Madžarsko, smo čakali, da prispemo v Dabas, na njihovo osnovno šolo. Ko smo prispeli, so nas najprej pozdravili naši gostitelji. In dobili smo prvi vtis. Nato smo odšli v avlo šole, kjer smo na začetku zaplesali njihov madžarski ples. Vsi smo od skakanja in tekanja na okrog postali potni. Nekateri so pa celo uživali. Po plesu smo imeli dve angleški predstavitvi Slovenije ter predstavitev Madžarske. Po predstavitvi smo odšli do avtobusa, kjer smo vzeli svojo prtljago in se poslovili od naših prijateljev ter odšli domov, h gostiteljem. Sprva sem bila doma zelo zadržana, pogovarjali sva se bolj z mimiko rok, kaj pa tudi z besedami. Nato je k moji gostiteljici, po imenu Zsanett, prišla njena najboljša prijateljica Viki. Šle smo naokrog po Dabasu, kmalu pa je napočil čas, ko smo odšli na koncert MPZ-ja na srednji šoli. Koncert je trajal približno 45 minut, nato pa smo utrujeni od poti, polni pričakovanja za naslednji dan, odšli domov. Prvi dan sem šla spat že ob pol desetih, kar je bilo zame zelo nenavadno in na takšno zgodnjo uro res nisem navajena. Zato še dolgo nisem zaspala, po glavi pa so mi begale različne misli. Res je zelo čudno, da si v tuji državi, pri tuji družini in spiš v tuji postelji. Nato pa sem pomislila na nove dogodivščine, na nova spoznanja in te misli so se takoj razblinile. Naslednje jutro sva z Zani vstali ob sedmih. Ko sva pojedli zajtrk in se do konca pripravili za pot, sva odšli do njihove osnovne šole. Ko smo se vsi zbrali, smo odšli na neko šolo v Kecskemetu, kjer je imel naš pevski zbor že drugi nastop. Nato smo odšli v nakupovalni center. Najprej smo zamenjali evre v forinte, nato pa smo imeli uro časa za nakupe. Ker ni bilo nobenih zanimivih trgovin, sva se z Nino samo sprehajali in se šli najest v McDonalds. Nato smo odšli v nek muzej, kjer smo si ogledali slike pomembnih ljudi na Madžarskem. Po napornem in zanimivem dnevu smo se odpravili nazaj proti Dabasu. Zvečer, ob sedmi uri, smo nekateri Slovenci ter naši gostitelji odšli na pico v Kecskemet. Tam smo jedli napol sladko pico, nam ni bila precej všeč, vsaj Slovencem ne. Igrali smo namizni nogomet, po madžarsko "Čočo". Nato pa smo bili končno seznanjeni s tem, kako slabi smo in da nas Madžari "nabijejo". Po res zelo zabavnem večeru smo odšli domov. Ta dan smo šli tudi prej spat. Naslednji dan je bil zelo dolg in zanimiv. Odšli smo v Budimpešto. Ogledat smo si šli parlament ter opero. Vse je zelo svečano in obdano z zlatom. Po dveh ogledih smo odšli na najstarejši metro, s katerim smo se peljali štiri postaje in prišli ven pri nekem velikem trgu, kjer so bili kipi kraljev Madžarske. Nato smo odšli na ribiško trdnjavo, iz katere smo lahko videli celo Budimpešto. Tam smo imeli nekaj časa prostega, nato pa smo skupaj odšli do avtobusa. Ko smo prišli do centra Budimpešte, smo nekaj časa hodili do reke Donave, na poti pa smo šli mimo velike, dolge ulice, na kateri je bilo veliko ogromnih trgovin, kjer so se puncam kar cedile sline, a na žalost ni bilo časa, da bi se tam ustavili. Nato smo odšli na ladjico, kjer smo si ogledali celotno Budimpešto "v lučkah". Ker je na odkritem delu ladjice zelo pihalo, smo se skoraj vsi skrivali v pokritem delu in se greli. Po enourni vožnji smo izstopili iz ladjice in počasi odšli nazaj do avtobusa. Odpeljali smo se nazaj v Dabas in odšli k našim gostiteljem. Naslednji dan sva z Zani zelo zgodaj vstali. Ob pol osmih smo morali biti pred šolo in oddati naše kovčke na avtobus. Nato smo vsi skupaj odšli v adrenalinski park. Bilo je res zelo zabavno. Nekateri so prišli na vrsto šele na koncu, zato niso mogli poskusiti vseh ovir. Po adrenalinskem parku smo odšli na konjsko farmo, kjer smo si ogledali zmagovalno točko na svetovnem prvenstvu s konji. Zaradi alergije si na žalost nisem ogledala cele "predstave". Nato smo odšli nazaj do šole v Dabasu, kjer smo imeli po štirih dneh končno toplo kosilo. Sledil je govor obeh ravnateljic. Po govoru pa smo odšli na igrišče in tam še nekaj časa preživeli skupaj z Madžari. Po pol ure smo se poslovili od gostiteljev in odšli na avtobus. Ko smo odhajali, smo si zelo mahali in pošiljali poljubčke.

Pot je bila spet zelo dolga. Peljali smo se približno sedem ur, z dvema vmesnima postankoma. Po eni strani smo komaj čakali, da pridemo domov, po drugi pa smo bili žalostni, ker zapuščamo Madžarsko. Ob enajstih zvečer smo prišli nazaj v Ljubljano na Tabor. Starši so nas že veselo pričakovali. Odšli smo vsak k sebi domov, polni novih izkušenj in lepih doživetij. To izmenjavo na Madžarsko bi seveda še kdaj ponovila. Res komaj čakam naslednje leto, ko pridejo Madžari k nam.

Jerneja Prvinšek, 8. b